

[Aage Fogh.]

Jeg er tilfreds med ændringen angående parcellhuse, kolonihaver og sommerhuse. Fradraget bliver sat op med 1 000 kr. til 7 000 kr., og endvidere slettes den tidligere bestemmelse om, at det kun gjaldt for jorder, der var vurderet til mindre end 30 kr. pr. m².

Jeg kan altså i det store og hele give lovforslaget min tilslutning. Jeg tror, en gennemførelse af det vil få til resultat, at vi i den kommende tid vil få betydelig flere penge ind, og disse penge skal anvendes til nedsættelse af skatter og afgifter på andre områder. Jeg tror også, loven i nogen grad vil virke hæmmende på pristigningerne, når man på det tidspunkt, da der handles, virkelig får at vide, hvad det kommer til at koste i kroner og øre, efter at dette lovforslag er gennemført. Det er formålet, og derfor anbefaler jeg lovforslaget til hurtig og velvillig behandling, så at vi kan få det gennemført snarest.

Kristian Kristensen: Først den bemærkning til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, at når det er sådan, at den, der sætter penge i sparekassen, må tage det tab, som følger med en eventuel inflation, mens den, der anbringer penge i jord, sikres mod inflation, er det med til at skærpe interessen i at opkøbe jord, bl. a. for at sikre sig realværdien. Og hvad betyder det bl. a.? Det betyder, at den unge mand, der har brug for jord, ikke for at sikre sig realværdien, men for at få en arbejdsplads, en boplads, må betale den stramning, den merpris, der bliver tale om på grund af den interesse, nogle har i at opkøbe jord for at sikre sig i fremtiden. Det vil altså sige, at den fordel, det kan have for nogle at sikre sig realværdier på den måde, må betales af andre og i reglen må betales af de unge, der skal til, fordi det er dem en livsnødvendighed at komme til.

Jeg forstår på det ærede medlem hr. Thestrups indledende bemærkninger, at det ærede medlem i og for sig var sympatisk stemt over for tanken om at inddrage den grundværdistigning, der har samfundets udvikling som baggrund, men at han var skeptisk over for effektiviteten i det nu foreslåede. Senere kom det ganske vist frem, at det ærede medlem havde adskillige

principielle betænkeligheder ved forslaget ud over, at det altså ikke var effektivt nok.

Dette lovforslag og de øvrige lovforslag, der er fremsat i sidste uge, og som nu ligger til behandling på tingets bord, udgør jo en hel buket af lovforslag med ét sigte, og forslaget om ændring i lov om beskatning af fast ejendom er et af de vigtige, måske det vigtigste i denne buket. Med disse forslag under ét er der gjort et alvorligt forsøg på at løse påtrængende problemer, at bringe orden og rimelighed ind på et område, der ikke blot er en af retsforbundets mærkesager, men retsforbundets mærkesag frem for nogen. Løsningen af jordproblemet er et spørgsmål om lige ret til at være. Det er i praksis det stadig tilbagevendende spørgsmål for ungdommen, for den nye generation, om på rimelige vilkår at kunne få en plads at bo på, en plads at virke på. Det er noget af det mest fundamentale for hele vor materielle tilværelse, der her røres ved. Som den tyske filosof Schopenhauer sagde det: om det er bonden eller jorden, jeg ejer, om det er fuglen eller dens føde, jeg ejer, det er væsentligt det samme.

Så fundamentalt er det, som vi her har med at gøre.

Sagt helt enkelt og ligetil er det, det foreliggende lovforslag tager sigte på, at gøre den dyre jord, vi bygger på, som det forleden hed i overskriften til en artikel om disse forslag i Information, mindre dyr i fremtiden; det er det praktiske resultat, der sigtes mod, såre enkelt.

Vi kan selvfølgelig ikke hindre, at med befolkningstilvæksten, med den tekniske udvikling, med den øgede velstand i befolkningen stiger jordværdierne, og vi skal ikke forsøge på at hindre det, men vi må sikre os, at disse stigende grundværdier i hvert fald i højere grad end hidtil kommer helheden, kommer os alle til gode. Det kan i et privatkapitalistisk samfund formentlig kun ske fyldest derved, at den, der får en større eller mindre del af de naturskabte og samfundsskabte værdier til privat rådighed, til privat udnyttelse, forrenter disse værdier til samfundet, hvorved den simpelt hen holder de øvrige skatteborgere skadesløse. Den, der vil besidde en grund eller et stykke jord, må under alle omstæn-